

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שבעת ימים קודם יום הכפורים מפרישין כהן גדול מביתו ללשכת פרהדרין, ומתקנין לו כהן אחר תחתיו, שמא יארע בו פסול.												
אף אשה אחרת מתקנין לו, שמא תמות אשתו. שנאמר (ויקרא טז) וכפר בעדו ובעד ביתו, ביתו זו אשתו.	רבי יהודה:											
אם כן אין לדבר סוף.	אמרו לו:											
שבעת ימים קודם שריפת הפרה היו מפרישין כהן השורף את הפרה מביתו ללשכה שעל פני הבירה צפונה מזרחה, ולשכת בית האבן היתה נקראת. ולמה נקרא שמה לשכת בית האבן - שכל מעשיה בכלי גללים, בכלי אבנים, ובכלי אדמה.	תנן התם:											
מאי טעמא?												
כיון דטבול יום כשר בפרה												
מטמאין היו הכהן השורף את הפרה ומטבילין אותו להוציא מלבן של צדוקין, שהיו אומרים: במעורבי השמש היתה נעשית, תקינו לה רבנן כלי גללים, כלי אבנים וכלי אדמה דלא ליקבלו טומאה כי היכי דלא ליזלזלו בה.	דתנן:											
מאי שנא צפונה מזרחה?												
כיון דחטאת היא, וחטאת טעונה צפונה, וכתוב בה (במדבר יט) אל נכח פני אהל מועד - תקינו לה רבנן לשכה צפונה מזרחה כי היכי דלהוי לה היכירא.												
מאי בירה?												
מקום היה בהר הבית, ובירה שמו.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											
כל המקדש כולו קרוי בירה, שנאמר (דברי הימים א' כט) הבירה אשר הכניותי.	ריש לקיש:											
מנא הני מילי?												
אמר קרא (ויקרא ח) כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשת לכפר עליכם. לעשת - אלו מעשי פרה, לכפר - אלו מעשי יום הכפורים.	רב מניומי בר חלקיה אמר רבי מחסאי בר אידי אמר רבי יוחנן:											
בשלמא כוליה קרא בפרה לא מתוקם - לכפר כתיב, ופרה לאו בת כפרה היא. אלא אימא: כוליה קרא ביום הכפורים כתיב.												
יליף צוה צוה כתיב הכא צוה ה' לעשת וכתוב התם (במדבר יט) זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר, מה להלן פרה - אף כאן פרה, ומה כאן פרישה - אף להלן פרישה.	אמרי:											
ואימא צוה צוה דיום הכפורים, דכתיב (ויקרא טז) ויעש כאשר צוה ה' את משה.												
דנין צוה דלפני עשיה מצוה דלפני עשיה, ואין דנין צוה דלאחר עשיה מצוה דלפני עשיה.												
ואימא צוה דקרבנות, דכתיב (ויקרא ז) ביום צותו את בני ישראל.												
דנין צוה מצוה ואין דנין צותו מצוה.												
ומאי נפקא מינה?												
(ויקרא יד) ושב הכהן ובא הכהן - זו היא שיבה זו היא ביאה.	והתנא דבי רבי ישמעאל:											
הני מילי - היכא דליכא דדמי ליה, אבל היכא דאיכא דדמי ליה - מדדמי ליה ילפינן.												
לכפר - אלו מעשה יום הכפורים.												
ואימא כפרה דקרבנות.												
מי דעינין הי כהן מתרמי, דבעי ליה פרישה?												
אלמה לא? ניבעי ליה פרישה לכוליה משמרת בית אב.	אמרי:											
דנין דבר שקבוע לו זמן מדבר שקבוע לו זמן, לאפוקי קרבנות דכל יומא איתנהו.												
ואימא רגלים.												

disputants-חולקים נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof
--	--

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דנין דבר שנוהג פעם אחת בשנה מדבר הנוהג פעם אחת בשנה, לאפוקי רגלים דלאו פעם אחת בשנה נינהו.												
ואימא רגל אחד												
וכי תימא לא ידעינן הי מיניהו												
אי חג המצות - הואיל ופתח בו הכתוב תחלה, אי חג הסוכות - הואיל ומרובה מצותן												
אלא: דנין פרישת שבעה ליום אחד מפרישת שבעה ליום אחד ואין דנין פרישת שבעה לשבעה מפרישת שבעה ליום אחד.												
ואימא שמיני, דפרישת שבעה ליום אחד הוא												
דנין דבר שאין קדושה לפניו מדבר שאין קדושה לפניו ואין דנין דבר שיש קדושה לפניו מדבר שאין קדושה לפניו.												
ולאו קל וחומר הוא? השתא דבר שאין קדושה לפניו - בעי פרישה, דבר שיש קדושה לפניו - לא כל שכן?												
לא, הזה כתיב, כזה.	רב משרשיא:											
מי איכא מידי דעיקר רגל לא בעי פרישה, טפל ידידיה בעי פרישה? ואפילו למאן דאמר שמיני רגל בפני עצמו הוא - הני מילי לענין פז"ר קש"ב, אבל לענין תשלומין - תשלומין דראשון הוא.	רב אשי:											
מי שלא חג ביום טוב הראשון של חג - חוגג והולך כל הרגל כולו ויום טוב האחרון של חג.	דהא תנן:											
ואימא עצרת, דפרישת שבעה ליום אחד הוא												
דנין פר אחד ואיל אחד מפר אחד ואיל אחד, לאפוקי עצרת דשני אילים נינהו.	רבי אבא:											
הניחא למאן דאמר יום הכפורים איל אחד הוא, אלא למאן דאמר שני אילים נינהו - מאי איכא למימר?												
איל אחד, הוא האמור כאן הוא האמור בחומש הפקודים.	דתניא: רבי:											
שני אילים הם, אחד האמור כאן ואחד האמור בחומש הפקודים.	רבי אליעזר ברבי שמעון:											
אפילו תימא רבי אליעזר ברבי שמעון, התם - חד לחובת היום וחד למוספין, לאפוקי עצרת דתרווייהו חובת היום נינהו.												
ואימא ראש השנה, דפרישת שבעה ליום אחד הוא												
דנין פר ואיל שלו מפר ואיל שלו, לאפוקי עצרת וראש השנה דציבור נינהו.	רבי אבהו:											
הניחא למאן דאמר קח לך - משלך, ועשה לך - משלך. אלא למאן דאמר משל צבור - מאי איכא למימר?												
קח לך - משלך, ועשה לך - משלך, ויקחו אליך - משל צבור, דברי רבי יאשיה.	דתניא: [רבי יאשיה]											
בין קח לך בין ויקחו אליך - משל צבור. ומה תלמוד לומר קח לך - כביכול משלך אני רוצה יותר משלהם.	רבי יונתן:											
כתוב אחד אומר (דברים י) ועשית לך ארון עץ וכתוב אחד אומר (שמות כה) ועשו ארון עצי שטים, הא כיצד? כאן - בזמן שישראל עושין רצונו של מקום, כאן - בזמן שאין עושין רצונו של מקום.	אבא חנן אמר משום רבי אלעזר:											
עד כאן לא פליגי אלא בקיחות דעלמא ועשיות דעלמא, קיחות דעלמא (שמות ל) קח לך סמים, עשיות דעלמא (במדבר י) עשה לך שתי חצוצרת כסף. אבל הנך - פרושי קא מפרש דמשלך הוא.												
במלואים:												
מכדי, כתיב (ויקרא ט) ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת, ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת למה לי? שמע מינה: קח לך - משלך הוא.												
ביום הכפורים:												
מכדי, כתיב (ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקדש בפר בן בקר לחטאת וגו', ומאת עדת בני ישראל יקח שני שעירי עזים לחטאת והקריב את פר החטאת אשר לו למה לי? שמע מינה האי לו - משלו הוא.												

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דנין פר לחטאת ואיל לעולה מפר לחטאת ואיל לעולה, לאפוקי ראש השנה ועצרת דתרוייהו עולות נינהו.	רב אשי:											
דנין עבודה בכהן גדול מעבודה בכהן גדול, לאפוקי כולהו קושייתין דלאו עבודה בכהן גדול נינהו.	רבינא:											
דנין עבודה תחלה מעבודה תחילה, לאפוקי הני דלאו תחלה נינהו.	איכא דאמרי, אמר רבינא:											
מאי תחלה?												
אלימא תחלה בכהן גדול												
היינו קמייטא												
אלא: עבודה תחלה במקום מעבודה תחלה במקום.												
רבי יוחנן מתני חדא, רבי יהושע בן לוי מתני תרתי.	כי אתא רב דימי:											
לעשת לכפר - אלו מעשה יום הכפורים	רבי יוחנן מתני חדא:											
לעשת - אלו מעשה פרה, לכפר - אלו מעשה יום הכפורים.	רבי יהושע בן לוי מתני תרתי:											
רבי יוחנן מתני חדא?												
שבעת ימים קודם יום הכפורים, ושבעת ימים קודם שריפת הפרה	והא אנן תנן:											
מעלה בעלמא.												
כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשת לכפר עליכם, לעשת - אלו מעשה פרה. לכפר - אלו מעשה יום הכפורים	והא אמר רבי מנימוי בר חלקיה אמר רבי מחסיה בר אידי אמר רבי יוחנן:											
ההוא דרביה.												
לעשת - אלו מעשה פרה, לכפר - אלו מעשה יום הכפורים.	דכי אתא רבין אמר רבי יוחנן משום רבי ישמעאל:											
מהיכא קא ילפת לה - ממלואים, אי מה מלואים - כל הכתוב בהן מעכב בהן, אף הכא נמי - כל הכתוב בהן מעכב בהן.	ריש לקיש לרבי יוחנן:											
וכי תימא הכי נמי												
ומתקינן לו כהן אחר, ולא קתני מפרישין	והתנן:											
וכי תימא: מאי מתקינן - מפרישין												
ליתני או אידי ואידי מתקינן או אידי ואידי מפרישין												
אלא מר מהיכא יליף לה?	אמר ליה: [רבי יוחנן]											
מסיני, דכתיב (שמות כד) וישכן כבוד ה' על הר סיני ויכסהו הענן ששת ימים ויקרא אל משה ביום השביעי. מכדי כתיב ויקרא אל משה ביום השביעי, מאי ששת ימים? זה בנה אב, שכל הנכנס במחנה שכינה - טעון פרישת ששה.	אמר: [ריש לקיש]											
והא אנן שבעה תנן												
מתניתין רבי יהודה בן בתירא היא												
דחייש לטומאת ביתו.	[רבי יהודה בן בתירא]											
בשלמא לדידי דילפינא ממלואים	רבי יוחנן לריש לקיש:											
זה וזה מזין עליו כל שבעה מכל חטאות שהיו שם	היינו דתניא:											
דהואי נמי הזאה במלואים.												
אלא לדידך, דילפת מסיני - הזאה בסיני מי הואי?												
ולטעמך מי ניחא? במלואים - דם, הכא - מים.	אמר ליה: [ריש לקיש]											

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

ימא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הא לא קשיא												
דתני רבי חייא:												
אלא לדידך, הזאה בסיני מי הוא?												
מעלה בעלמא.												
תניא כוותיה דרבי יוחנן, תניא כוותיה דריש לקיש.												
תניא כוותיה דרבי יוחנן:												
(ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקדש - במה שאמור בענין.												
מאי היא												
בענין דמלואים.												
ומה אמור בענין דמלואים												
אהרן פירש שבעה ושמש יום אחד ומשה מסר לו כל שבעה כדי לחנכו בעבודה. ואף לדורות, כהן גדול פורש שבעה ושמש יום אחד ושני תלמידי חכמים מתלמידיו של משה, לאפוקי צדוקין, מוסרין לו כל שבעה כדי לחנכו בעבודה.												
מכאן אמרו: שבעת ימים קודם יום הכיפורים מפרישין כהן גדול מביתו ללשכת פרהדרין, וכשם שמפרישין כהן גדול כך מפרישין כהן השורף את הפרה ללשכה שעל פני הבירה צפונה מזרחה, ואחד זה ואחד זה מזין עליו כל שבעה מכל חטאות שהיו שם.												
ואם תאמר במלואים דם הכא מים												
נכנסו מים תחת דם.												
כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשת לכפר עליכם, לעשת - אלו מעשה פרה, לכפר - אלו מעשה יום הכיפורים.												
והאי בזאת מיבעי ליה לגופיה, בפר בן בקר לחטאת ואיל לעולה												
אי לקרבן לחודיה - לימא קרא בזה או באלה, מאי בזאת - שמעת מינה תרתי.												
מאי ואומר?												
וכי תימא יום הכיפורים קמא הוא דבעי פרישה, כדאשכחן במלואים, אבל ביום הכיפורים דעלמא לא אי נמי, כהן גדול קמא הוא דבעי פרישה, אבל כהן גדול בעלמא לא - תא שמע: כאשר עשה וכו'.												
תניא כוותיה דריש לקיש:												
משה עלה בענן ונתכסה בענן ונתקדש בענן כדי לקבל תורה לישראל בקדושה, שנאמר (שמות כד) וישכן כבוד ה' על הר סיני. זה היה מעשה אחר עשרת הדברות, שהיו תחלה לארבעים יום, דברי רבי יוסי הגלילי וישכן כבוד ה' - מראש חודש, ויכסהו הענן - להר, ויקרא אל משה - משה וכל ישראל עומדין, ולא בא הכתוב אלא לחלק כבוד למשה.												
לא בא הכתוב אלא למרק אכילה ושתייה שבמעיו, לשומו כמלאכי השרת.												
לא בא הכתוב אלא לאיים עליו, כדי שתהא תורה ניתנת באימה, ברתת ובזיע, שנאמר (תהלים ב) עבדו את ה' ביראה וגילו ברעדה.												
מאי וגילו ברעדה?												
במקום גילה שם תהא רעדה.												
במאי קא מיפלגי רבי יוסי הגלילי ורבי עקיבא?												
בפלוגתא דהני תנאי.												
בששה בחודש ניתנה תורה לישראל												

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מאן דאמר	יומא-שבועת ימים
ד:											רבי יוסי:	בשבועה בו.
ד:											מאן דאמר בששה:	בששה ניתנה, ובשבועה עלה.
ד:											מאן דאמר בשבעה:	בשבועה ניתנה, ובשבועה עלה, דכתיב ויקרא אל משה ביום השביעי.
ד:											רבי יוסי הגלילי סבר לה:	כתנא קמא
ד:											דאמר: [ת"ק]	בששה בחודש ניתנה תורה
ד:												הלכך זה היה מעשה אחר עשרת הדברות, (שמות כד) וישכן כבוד ה' על הר סיני ויכסהו הענן ששת ימים - למשה, ויקרא אל משה ביום השביעי - לקבולי שאר תורה. דאי סלקא דעתך וישכן כבוד ה' מראש חדש, ויכסהו הענן - להר, ויקרא אל משה ביום השביעי - לקבולי עשרת הדברות - הא קבילו להו משה, והא אסתלק ענן משה.
ד:											רבי עקיבא סבר לה:	כרבי יוסי
ד:											דאמר: [רבי יוסי]	בשבועה בחדש ניתנה תורה לישראל.
ד:												בשלמא לרבי עקיבא - היינו דמשכחת לה בשבעה עשר בתמוז נשתברו הלוחות, עשרין וארבעה דסיון ושיתסר דתמוז - מלו להו ארבעין יומין דהוה בהר, ובשכסר בתמוז נחית ואתא ותברניהו ללוחות.
ד:												אלא לרבי יוסי הגלילי
ד:											דאמר: [רבי יוסי הגלילי]	ששה דפרישה וארבעין דהר
ד:												עד עשרין ותלת בתמוז לא אתבור לוחות
ד:											אמר לך רבי יוסי הגלילי:	ארבעין דהר בהדי ששה דפרישה.
ד:											אמר מר:	ויקרא אל משה - משה וכל ישראל עומדין.
ד:												מסייע ליה לרבי אלעזר
ד:											דאמר רבי אלעזר:	ויקרא אל משה - משה וכל ישראל עומדין, ולא בא הכתוב אלא לחלק לו כבוד למשה.
ד:											מיתיבי:	קול לו - קול אליו, משה שמע וכל ישראל לא שמעו
ד:												לא קשיא הא - בסיני, הא - באהל מועד.
ד:												ואי בעית אימא: לא קשיא, הא - בקריאה, הא - בדבור.
ד:											רבי זריקא רמי קראי קמיה דרבי אלעזר, ואמרי לה: אמר רבי זריקא רבי אלעזר רמי:	כתיב (שמות מ) ולא יכל משה לבא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן, וכתיב (שמות מ) ויבא משה בתוך הענן מלמד שתפסו הקדוש ברוך הוא למשה והביאו בענן.
ד:											דבי רבי ישמעאל תנא:	נאמר כאן בתוך ונאמר להלן בתוך, (שמות יד) ויבאו בני ישראל בתוך הים. מה להלן שביל, דכתיב והמים להם חמה - אף כאן שביל.
ד:											(ויקרא א) ויקרא אל משה וידבר	
ד:											למה הקדים קריאה לדיבור?	
ד:											לימדה תורה דרך ארץ, שלא יאמר אדם דבר לחבירו אלא אם כן קורהו.	
ד:											מסייע ליה לרבי חנינא	
ד:											דאמר רבי חנינא:	לא יאמר אדם דבר לחבירו אלא אם כן קורהו.
ד:											[רבי מנסיא רבה]	לאמר - אמר רבי מנסיא רבה: מניין לאומר דבר לחבירו שהוא בבל יאמר, עד שיאמר לו לך אמור - שנאמר (ויקרא א) וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר.
ד:												מכלל דתרווייהו סבירא להו: מלואים, כל הכתוב בהן מעכב בהן.
ד:											דאימרת: [רבי יוחנן/רבי חנינא] חד:	מלואים, רבי יוחנן ורבי חנינא, חד אמר: כל הכתוב בהן מעכב בהן

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
---	---

מקרא-key:

ימא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דבר המעבב לדורות - מעבב בהן, שאין מעבב לדורות - אין מעבב בהן.	וחז: [רבי יוחנן/רבי חנינא]											
כל הכתוב בהן מעבב בהן	תסתיים דרבי יוחנן הוא דאמר:											
אי מה מלואים - כל הכתוב בהן מעבב בהן, ולא קא מהדר ליה ולא מידי - תסתיים.	מדקאמר ליה רבי שמעון בן לקיש לרבי יוחנן:											
מאי בינייהו?												
סמיכה איכא בינייהו:	רב יוסף:											
מעבבא	למאן דאמר כל הכתוב בהן מעבב בהן:											
לא מעבבא.	למאן דאמר דבר שאין מעבב לדורות אין מעבב בהן:											
ולדורות מנא לן דלא מעבבא?												
(ויקרא א) וסמך ונרצה וכי סמיכה מכפרת? והלא אין כפרה אלא בדם. שנאמר (ויקרא יז) כי הדם הוא בנפש יכפר. ומה תלמוד לומר וסמך ונרצה - שאם עשאה לסמיכה שירי מצוה - מעלה עליו הכתוב כאילו לא כפר, וכפר.	דתניא:											
תנופה איכא בינייהו.	רב נחמן בר יצחק:											
מעבבא	למאן דאמר כל הכתוב בהן מעבב בהן:											
לא מעבבא.	למאן דאמר דבר שאין מעבב לדורות אין מעבב בהן:											
ולדורות מנא לן דלא מעבבא?												
(ויקרא יד) לתנופה לכפר, וכי תנופה מכפרת? והלא אין כפרה אלא בדם, שנאמר כי הדם הוא בנפש יכפר ומה תלמוד לומר לתנופה לכפר - שאם עשאה לתנופה שירי מצוה מעלה עליו הכתוב כאילו לא כפר, וכפר.	דתניא:											
פרישת שבעה איכא בינייהו	רב פפא											
מעבבא	למאן דאמר כל הכתוב בהן מעבב בהן:											
לא מעבבא.	למאן דאמר דבר שאין מעבב לדורות אין מעבב בהן:											
ולדורות מנא לן דלא מעבבא?												
מתקינין	מדקא תני:											
ולא קתני מפרישין.												
ריבוי שבעה ומשיחה שבעה איכא בינייהו.	רבינא											
מעבבא	למאן דאמר כל הכתוב בהן מעבב בהן:											
לא מעבבא.	למאן דאמר דבר שאין מעבב לדורות אין מעבב בהן:											
ולדורות מנא לן דלא מעבבא?												
(שמות טז) וכפר הכהן אשר ימשח אותו ואשר ימלא את ידו לכהן תחת אביו, מה תלמוד לומר? לפי שנאמר (שמות טז) שבעת ימים ילבשם הכהן תחתיו מבניו, אין לי אלא נתרבה שבעה ונמשח שבעה, נתרבה שבעה ונמשח יום אחד, נתרבה יום אחד ונמשח שבעה מניין? תלמוד לומר: אשר ימשח אותו ואשר ימלא את ידו - מכל מקום.	דתניא:											

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מאן דאמר	יומא-שבעת ימים
ה.	◊									ז	אשכחן ריבויי שבעה לכתחלה, משיחה שבעה לכתחלה מנא לן?	מ'מרא
ה.	◊									!	איבעית אימא: מדאיצטריך קרא למעוטה	
ה.	◊									!	ואיבעית אימא: דאמר קרא (שמות כט) ובגדי הקדש אשר לאהרן יהיו לבניו אחריו למשחה בהם ולמלא במ את ידם - איתקש משיחה לריבוי, מה ריבוי - שבעה, אף משיחה - שבעה.	
ה.	◊									^	מאי טעמא דמאן דאמר כל הכתוב בהן מעכב?	
ה.	◊									!	רבי יצחק בר ביסנא:	אמר קרא (שמות כט) ועשית לאהרן ולבניו ככה - ככה עיכובא הוא.
ה.	◊									ז	תינח כל מילתא דכתיבא בהאי ענינא, מילתא דלא כתיבא בהאי ענינא - מנא לן?	
ה:	◊									!	רב נחמן בר יצחק:	יליף פתח פתח.
ה:	◊									!	רב משרשיא:	(ויקרא ח) ושמרתם את משמרת ה', עכובא.
ה:	◊									!	רב אשי:	(ויקרא ח) כי כן צויתי - עכובא.
ה:	◊									■	תנו רבנן:	כי כן צויתי, (ויקרא י) כאשר צויתי, כאשר צוה ה'
ה:										■ ■	כי כן צויתי, באנינות יאכלוה.	
ה:										■ ■	כאשר צויתי - בשעת מעשה אמר להם.	
ה:										■ ■	כאשר צוה ה' - ולא מאלי אני אומר.	
ה:	◊									■	רבי יוסי בר חנינא:	מכנסים אין כתובין בפרשה, כשהוא אומר: (שמות כט) וזה הדבר אשר תעשה להם לקדש אתם לכהן - להביא המכנסים ועשירית האיפה.
ה:	◊									ז	בשלמא מכנסים כתיבי בענינא דבגדים, אלא עשירית האיפה - מנא לן?	
ה:	◊									!	אתיא זה זה (ויקרא ו) מזה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו לה' עשירית האפה.	
ה:	◊									■	רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי:	מניין שאף מקרא פרשה מעכב? תלמוד לומר: (ויקרא ח) ויאמר משה אל העדה זה הדבר אשר צוה ה' - אפילו דיבור מעכב.
ה:										^	כיצד הליבשן?	
ה:										ז	כיצד הליבשן? מאי דהוה הוה	
ה:										^	אלא: כיצד מליבשן לעתיד לבוא?	
ה:										ז	לעתיד לבא נמי - לכשיבואו אהרן ובניו ומשה עמהם	
ה:	◊									^	אלא: כיצד הליבשן למיסבר קראי?	
ה:										!	פליגי בה בני רבי חייא ורבי יוחנן	
ה:	◊									■ ■	חד אמר: [רבי חייא/רבי יוחנן]	אהרן ואחר כך בניו
ה:	◊									■ ■	וחד אמר: [רבי חייא/רבי יוחנן]	אהרן ובניו בבת אחת.
ה:	◊									■	אביי:	בכתונת ומצנפת כולי עלמא לא פליגי דאהרן ואחר כך בניו, דבין בצואה ובין בעשיה אהרן קדים. כי פליגי - באבנט
ה:										■ ■	מאן דאמר אהרן ואחר כך בניו:	דכתיב (ויקרא ח) ויחגור אותו באבנט, והדר כתיב ויחגר אתם אבנט.
ה:										■ ■	מאן דאמר אהרן ובניו בבת אחת:	דכתיב (שמות כט) וחגרת אתם.
ה:	◊									ז	ולמאן דאמר אהרן ובניו בבת אחת, הכתיב ויחגר אתו באבנט והדר כתיב ויחגר אתם אבנט	
ו.	◊									!	אמר לך:	ההוא אבנטו של כהן גדול לא זה הוא אבנטו של כהן הדיוט.
ו.	◊									ז	ולמאן דאמר אהרן ואחר כך בניו, והכתיב וחגרת אתם אבנט	

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

ימא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ממרא	אמר לך:											!
ההוא קא משמע לן אבנטו של כהן גדול זהו אבנטו של כהן הדיוט. ויחגר אתו אבנט, ויחגור אתם, למה ליה? שמע מינה: אהרן ואחר כך בניו.												!
ובבת אחת מי משכחת לה?												!
לא צריכא, דאקדים.												!
מפרישין כהן גדול וכו'.												!
למה מפרישין?												!
למה מפרישין? כדאמרין, אי לרבי יוחנן כדאית ליה, אי לרבי לקיש כדאית ליה.												!
הכי קאמר: מביתו למה פירש?												!
תניא, רבי יהודה בן שמא תמצא אשתו ספק נדה, ויבא עליה.												!
אטו ברשיעי עסקינן?												!
אלא: שמא יבא על אשתו, ותמצא ספק נדה.												!
אמרוהו רבנן קמיה דרב חסדא:												!
דאמר: [רבי עקיבא]												!
כמאן - כרבי עקיבא												!
נדה מטמאה את בועלה.												!
דאי רבנן												!
אין נדה מטמאה את בועלה.												!
אפילו תימרו רבנן, עד כאן לא פליגי רבנן עליה דרבי עקיבא - אלא באחר אחר, אבל בחד אחר - מודו ליה.												!
שמע מינה: בועל נדה אינו כנדה וטובל ביום. דאי אמרת בועל נדה כנדה, אימת טביל - בליליא, למחר היכי עביד עבודה? והא בעי הערב השמש אלא לאו שמע מינה: בועל נדה אינו כנדה.												!
אפילו תימא בועל נדה כנדה - דמפרישין ליה שעה אחת סמוך לשקיעת החמה.												!
כל חייבי טבילות טבילתן ביום, נדה ויולדת - טבילתן בלילה.												!
נדה - אין, בועל נדה - לא												!
נדה, וכל דאתי מרבווייא.												!
מיתיבי: בעל קרי כמגע שרץ, בועל נדה כטמא מת.												!
מאי לאו - לטבילה?												!
לא, לטומאתן.												!
טומאתן? בהדיא כתיב בהן האי טומאת שבעה כתיב ביה, והאי טומאת שבעה כתיב ביה, אלא לאו - לטבילתן?												!
לא, לעולם לטומאתן, סיפא אצטריכא ליה:												!
אלא שחמור ממנו בועל נדה, שמטמא משכב ומושב בטומאה קלה, לטמא אוכלין ומשקין.												!
הוב והזבה והמצורע והמצורעת ובעל נדה וטמא מת - טבילתן ביום, נדה ויולדת - טבילתן בלילה.												!
תיובתא.												!
ועד שאתה מפרישו מטומאת ביתו, הפרישוהו מטומאת המת.												!
זאת אומרת טומאת המת הותרה היא בציבור.												!
אפילו תימא טומאת המת דחוויה היא בצבור - טומאת המת לא שכיחא, טומאת ביתו שכיחא.												!

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
טומאת המת, רב נחמן אמר: הותרה היא בציבור	איתמר: [רב נחמן]											
דחוייה היא בציבור.	רב ששת:											
היכא דאיכא טמאין וטהורין בההוא בית אב - כולי עלמא לא פליגי דטהורין עבדי, טמאין לא עבדי.												
כי פליגי - לאהדורי ולאחורי טהורין מבית אב אחרינא.												
היתר היא בציבור, ולא מהדרינן.	רב נחמן:											
דחוייה היא בציבור, ומהדרינן.	רב ששת:											
אפילו היכא דאיכא טהורין וטמאין בההוא בית אב, עבדי נמי טמאין, דכל טומאת מת בציבור - רחמנא שרייה.	איכא דאמרי: פליג רב נחמן ואמר:											
מנא אמינא לה	רב ששת:											
היה עומד ומקריב מנחת העומר ונטמאת בידו - אומר, ומביאין אחרת תחתיה. ואם אין שם אלא היא אומרין לו: הוי פקח, ושתוק.	דתניא:											
אומר, ומביאין אחרת תחתיה	קתני מיהת:											
מודינא היכא דאיכא שיריים לאכילה.	רב נחמן:											
היה מקריב מנחת פרים ואילים וכבשים ונטמאת בידו, אומר ומביאין אחרת תחתיה. ואם אין שם אלא היא - אומרין לו: הוי פקח, ושתוק.	מיתיבי:											
מאי לאו - פרים אילים וכבשים דחג												
לא, פרים - פר עבודה זרה, אף על גב דציבור הוא, כיון דלא קביע ליה זמן - מהדרינן. אילים - באילו של אהרן, דאף על גב דקביע ליה זמן, כיון דיחיד הוא - מהדרינן. כבשים - בכבש הבא עם העומר, דאיכא שיריים לאכילה.	אמר לך רב נחמן:											
דם שנטמא וזרקו, בשוגג - הורצה, במזיד - לא הורצה	מיתיבי:											
כי תניא ההיא - דיחיד.												
על מה הציץ מרצה - על הדם ועל הבשר ועל החלב שנטמא, בין בשוגג בין במזיד, בין באונס בין ברצון, בין ביחיד בין בציבור.	תא שמע:											
ואי סלקא דעתך טומאה היתר היא בציבור - למה לי לרצוי?												
כי קתני הציץ מרצה - אדיחיד.	אמר לך רב נחמן:											
ואיבעית אימא: אפילו תימא בציבור, בהנך דלא קביע לה זמן.												
(שמות כח) ונשא אהרן את עון הקדשים, וכי איזה עון הוא נושא? אם עון פיגול - הרי כבר נאמר לא ירצה, ואם עון נותר - הרי כבר נאמר לא יחשב, הא אינו נושא אלא עון טומאה שהותרה מכללה בציבור.	מיתיבי:											
וקשיא לרב ששת												
תנאי היא.												
ציץ, בין שישנו על מצחו בין שאינו על מצחו - מרצה, דברי רבי שמעון.	דתניא: [רבי שמעון]											
עודה על מצחו - מרצה, אין עודה על מצחו - אינו מרצה.	רבי יהודה:											
כהן גדול ביום הכפורים יוכיח, שאין עודה על מצחו ומרצה	אמר לו רבי שמעון:											
הנח לכהן גדול ביום הכפורים, שטומאה הותרה לו בציבור.	אמר לו רבי יהודה:											
מכלל דרבי שמעון סבר - טומאה דחוייה היא בציבור.												
בנשבר הציץ - דכולי עלמא לא פליגי דלא מרצה	אביי:											
כי פליגי - דתלי בסיכתא.												

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
רבי יהודה סבר:	(שמות כח) על מצח ונשא											
רבי שמעון סבר:	(שמות כח) תמיד לרצון לפני ה'											
מאי תמיד?												
אילימא תמיד על מצחו												
מי משכחת לה? מי לא בעי מיעל לבית הכסא, ומי לא בעי מינס?												
אלא תמיד מרצה הוא.												
ולרבי יהודה נמי, הא כתיב תמיד												
ההוא תמיד - שלא יסיח דעתו ממנו, כדרבה בר רב הונא.	[רבי יהודה]											
חייב אדם למשמש בתפיליו בכל שעה ושעה, קל וחומר מציץ - ומה ציץ, שאין בו אלא אזכרה אחת, אמרה תורה על מצחו תמיד - שלא יסיח דעתו ממנו, תפילין שיש בהן אזכרות הרבה - על אחת כמה וכמה.	דאמר רבה בר רב הונא:											
ולרבי שמעון דאמר תמיד מרצה, והא כתיב על מצח ונשא												
ההוא לקבוע לו מקום הוא דאמא.	[רבי שמעון]											
ורבי יהודה לקבוע לו מקום מנא ליה?												
נפקא ליה מעל מצחו.	[רבי יהודה]											
ורבי שמעון נמי, תיפוק ליה מעל מצחו												
אין הכי נמי.												
אלא על מצח ונשא מאי עביד ליה?												
ראוי למצח - מרצה, שאינו ראוי למצח - אינו מרצה, לאפוקי נשבר הציץ, דלא מרצה.	אמר לך: [רבי שמעון]											
ולרבי יהודה נשבר הציץ מנא ליה?												
נפקא ליה ממצח מצחו.	[רבי יהודה]											
ורבי שמעון												
מצח מצחו לא משמע ליה.	[רבי שמעון]											
נימא הני תנאי כהני תנאי												
אחד זה ואחד זה מזין עליו כל שבעה מכל חטאות שהיו שם, דברי רבי מאיר.	דתנאי: [רבי מאיר]											
אין מזין עליו אלא שלישי ושביעי בלבד.	רבי יוסי											
כהן השורף את הפרה מזין עליו כל שבעה. כהן גדול ביום הכפורים - אין מזין עליו אלא שלישי ושביעי.	רבי חנינא סגן הכהנים:											
מאי לאו בהא קא מיפלגי												
טומאה דחוייה היא בציבור	רבי מאיר סבר:											
טומאה היתר היא בציבור.	רבי יוסי סבר:											
ותסברא? אי סבר רבי יוסי היתר היא בציבור - הזאה כלל למה לי?												
אלא, דכולי עלמא הני תנאי סברי טומאה דחוייה היא בציבור												
והכא בהא קמיפלגי												
אמרין טבילה בזמנה מצוה	רבי מאיר סבר:											
לא אמרין טבילה בזמנה מצוה.	רבי יוסי סבר:											

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
וסבר רבי יוסי לא אמרין טבילה בזמנה מצוה?												
הרי שהיה שם כתוב על בשרו - הרי זה לא ירחץ, ולא יסוך, ולא יעמוד במקום הטנופת. נודמנה לו טבילה של מצוה - כורך עליו גמי, וטובל.	והתניא: [ת"ק]											
יורד וטובל כדרכו, ובלבד שלא ישפשף.	רבי יוסי:											
וקיימא לן דבטבילה בזמנה מצוה קא מיפלגי												
לא אמרין טבילה בזמנה מצוה	דתנא קמא סבר:											
אמרין טבילה בזמנה מצוה	רבי יוסי סבר:											
אלא, דכולי עלמא להני תנאי אמרין טבילה בזמנה מצוה.												
והכא בהא קמיפלגי												
מקשינן הזאה לטבילה	רבי מאיר סבר:											
לא מקשינן הזאה לטבילה.	רבי יוסי סבר:											
ורבי חנינא סגן הכהנים, אי מקיש הזאה לטבילה - אפילו כהן ביום הכפורים נמי, אי לא מקיש הזאה לטבילה - אפילו כהן השורף את הפרה נמי לא												
לעולם לא מקיש, וכהן השורף את הפרה - מעלה בעלמא.												
כמאן אזלא הא דתנו רבנן:												
אין בין כהן השורף את הפרה לכהן גדול ביום הכפורים אלא שזה פרישתו לקדושה, ואחיו הכהנים נוגעין בו, וזה פרישתו לטהרה, ואין אחיו הכהנים נוגעין בו.	[תנו רבנן]											
כמאן												
או רבי מאיר או רבי יוסי. דאי רבי חנינא סגן הכהנים - הא איכא נמי הא.												
בשלמא ראשון - שמא שלישי, שני - שמא שלישי, שלישי - שמא שלישי, חמישי - שמא שביעי, שישי - שמא שביעי, שביעי - שמא שביעי. אלא רביעי למה לי הזאה כלל? לא בשלישי איכא לספוקי, ולא בשביעי איכא לספוקי	מתקיף לה רבי יוסי ברבי חנינא:											
ולטעמך, הזאה כל שבעה מי איכא? והא קיימא לן דהזאה שבות, ואינה דוחה את השבת. אלא מאי אית לך למימר - שבעה לבר משבת, הכא נמי - שבעה לבר מרביעי.												
הלכך, כהן גדול ביום הכפורים, דלא בדידן תליא מילתא, אלא בקביעא דירחא תליא מילתא - בתלתא בתשרי בעי לאפרושי, וכל אימת דמתרמי תלתא בתשרי - מפרשינן ליה. אבל כהן השורף את הפרה, דבדידן תליא מילתא - מפרשינן ליה ברביעי בשבת, כי היכי דניתרמי רביעי שלו בשבת.	רבא:											